

ע"פ 36024/05 - עומר דקה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לעערורים פליליים

ע"פ 20-05-36024 דקה(אסיר) נ' מדינת ישראל 18 יוני 2020

בפני הרכב כבוד השופטים:

ו. גריל, שופט עמידה [אב"ד]

כ. סעב, שופט

א. לוי, שופט

המערער:
עומר דקה (אסיר)
עו"י ב"כ עזה"ד דרוייש נאשף ואח'

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)
עו"י ב"כ עזה"ד רונית גרניך-סופר

הודעת ערעור מיום 17.5.20 על פסק-דיןו של בית-משפט השלום בעכו (כב' השופט, ס. הנשיא זiad סאלח) מיום 5.5.20 בת"פ 19-10-21327.

פסק דין

מבוא:

1. מונח לפנינו ערעור על פסק דיןו של בית המשפט השלום בעכו (להלן: "במ"ש השלום"), שניתן ע"י כב' השופט, ס. הנשיא זיאד סאלח, בת"פ 19-10-21327, כאשר הכרעת הדין ניתנה ביום 7.4.20 וגורר הדיון נתן ביום 5.5.20.

2. הערעור מופנה הן כנגד הכרעת הדיון והן כנגד גזר הדיון.

3. כנגד המערער, הוגש כתוב אישום אשר ייחס לו ביצוע העבירות הבאות:

כניסה לישראל שלא חוק, לפי סעיף 12(1) לחוק הכנסת לישראל, תשי"ב - 1952; **התפרצות למגוריים לשם כניסה עבירה במצוותא**, לפי סעיפים 406(ב) ו- 29(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"); **גנבת רכב במצוותא**, לפי סעיפים 413(ב) ו- 29(א) לחוק העונשין; **נ hogeh ברכב ללא ביטוח**, לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנوعי [נוסח חדש] תש"ל - 1970; **נ hogeh רכב ללא רשות נ hogeh כאשר מעולם לא ניתן לumarur רשות נ hogeh**, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א- 1961 (להלן: עמוד 1

"פקודת התעבורה"); נהייה בקלות ראש, לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה; וכן עבירה של **הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו**, לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

תמצית עובדות כתוב האישום:

4. המערער הינו תושב השטחים, נכנס שלא כחוק לתחום מדינת ישראל, חבר לאחרים ופרצו למקום המשמש למגוריו אדם וזאת בכונה לבצע גניבה, גנב רכב במצבה חדא עת נטל רכב ללא רשות הבעלים והעבירו למקום אחר בנסיבות המצביעות על כוונה שלא להחזירו לבעליו, נהג ברכב ללא רישיון נהיגה אותו מעולם לא הוציא ולא ביטוח תוך שהוא ברכב בדרך בקלות ראש וברשלנות ועשה מעשה בכונה להפריע לשוטרים בעודם ממלאים תפקידם כדין.

הכרעת הדין של בית משפט השלום:

5. המערער כפר בעבירות שיויחסו לו בכתוב האישום, מלבד עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, נהייה ברכב ללא רישיון נהיגה ולא ביטוח, שבנה הוא הודה; لكن, התנהל הליך הוכחות בפני בימ"ש השלום ששמע את העדים, בבחן את מכלול הנ吐נים והראיות, לרבות סיכון הצדדים ונתן הכרעת דין ביום 7.4.20.

6. במסגרת הכרעת הדין, קבע בימ"ש השלום כי עדי הנסיבות עשו עליו רושם מהימן וש קיבל את עדויותיהם כאמינות ומשמעותם את האמת - עמ' 100 להכרעת הדין שורות 4-1.

7. בימ"ש השלום דחה את גרסתו של המערער כלל אמינה וקבע כי מדובר באמירת בדים וشكර שבאה אך על מנת לנסתו למלטו מאימת הדין. עוד קבע בימ"ש השלום כי גרסת המערער מעורפלת ולוקה בחוסר סבירות הנגזר מניסיון החיים.

8. באשר לאירוע ההתרצות בבית המגורים קבע בימ"ש השלום כי אין ראייה ישירה הקושרת את המערער להתרצות בבית המגורים וgenicת רכוש פרטי ממנו, כאשר מה שקיים אותו לעבירות גenicת הרכב, הוא אך ורק עצם תפיסתו כשהוא נהג ברכב הגנוב מס' שעות לאחר הגניבה, קרי, על יסוד הלכת: "**החזקת התכופה**", שיכולה לחול על גenicת הרכב גם על עבירות ההתרצות, אשר אירעה חמיש שעות, לפני כן.

9. בימ"ש השלום סבר כי החזקת המערער ברכב לאחר כשעותיהם וחצי מעת גניבתו, יש בה כדי להראות שהמערער הוא זה שהתרץ בבית וgenic את הרכב. יחד עם זאת, בחינת מכלול הראיות מראה **כי קיימים ספק סביר בדבר מעורבותו של המערער בהתרצות בבית וgenicת המפתחות של הרכב ממנו.**

.10. בימ"ש השלום הפנה לעובדה כי אחרי התנועת הרכב היה טבעי יותר להמשיך בנסיעה ישירה עד לשטחים ולא לחורשה בישוב חנתון כמתואר בכתב האישום. מה גם, חניתת הרכב באוטה חורשה למשך כשעתיים וחצי יש בה כדי לבסס ההנחה שהפורצים לבית היו אחרים, וכי לאחר התפרצויות ולקיחת השלל (הרכב), הזעיקו את המערער, המתינו עד שיגיע ולאחר מכן המערער החל לנוהג ברכב לכיוון השטחים. זאת ועוד, בימ"ש השלום תמך את מסקנותו הנ"ל בעובדה של אי הימצאות פרטיה הגניבה (תיק גדור, טבלט וקצת כסף) או חלקם בחזקת המערער או בתוך הרכב הגנוב.

.11. בסופו של יומם, זיכה בימ"ש השלום את המערער מביצוע העבירה של התפרצויות בבית המגורים וגניבתה ממנו וקבע כי חרב קיום החזקה התכוופה, קיימת אפשרות כי המערער נכנס לתמונה בעניין גניבת הרכב אך לאחר ביצוע התפרצויות ולא היה חלק מהמבצעים של עבירת התפרצויות. מכאן זיכה אותו מחלוקת הספק.

.12. באשר לגניבת הרכב, קבע בימ"ש השלום כי גרסת המערער לפיה החזיק ברכב ונרג בו, לפי בקשהת אחרים לאומיים נמצאה כבלתי מהימנה בעליל. עוד קבע בימ"ש השלום כי מעורבות המערער מתחייבות ונגזרת עצמן ההנחה של החזקה התכוופה כאשר הוא לא השכיל להפריך או להטייל ספק באותו מעורבות. עוד קבע כי מילוט הרכב ממקום הגניבה או מקרבת מקום הינו חלק מיסודות עבירת הגניבה - נתילה, וכן הגיע בימ"ש השלום למסקנות על יסוד הלכת - "החזקת התכוופה" והרשיע את המערער בעבירה של גניבת רכב.

.13. בהמשך הורשע המערער, על יסוד הודהתו, בביצוע עבירות הכניסה לישראל שלא כחוק וכן נהגת הרכב ללא רישיון נהיגה ולא ביטוח.

.14. לגבי העבירות של נהיגה בקלות ראש והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, קבע בימ"ש השלום כי אין ספק שהנאשם ניסה לעקוף את רכב האיתוראן, תוך כדי ירידת לשול השמאלי של הרכב בניסיון למלט את עצמו מהשוטרים ולא נענה להוראות השוטרים אשר כרזו לו לעצור, כמו גם ניסיון העקיפה הנ"ל תוך כדי גרימת תאונת דרכים, פגעה בצדיו האחורי של רכב האיתוראן והימצדו של המערער לכיסא הנהג ואי הרפייה מכך צויה בהגה והצורך לשלווף אותו בכוח מהדלת השניה. לפיכך, הרשייע בימ"ש השלום את המערער בביצוע העבירה של נהיגה בקלות ראש וכן העבירה של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו.

.15. לאחר שבימ"ש השלום הרשייע את המערער בעבירות שפורטו בהכרעת הדין, ולאחר ששמע את טיעוני הצדדים לעונש, גזר הדין ניתן ביום 5.5.20, במסגרת הטיל בימ"ש השלום על המערער:

14 חודשים מאסר בפועל החל מיום מעצרו (2.10.19), מאסר מותנה של 10 חודשים למשך 3 שנים שלא יעבור אחת מן העבירות בהן הורשע שהוא מסווג עוון, וכן פסילת ראשון נהיה לתקופה של 15 חודשים.

טענות המערער:

16. המערער ביקש לזכות אותו מהעבירות של גניבת רכב, החלטת שוטר בעת مليו תפקידו וUBEIRA של נהיגה בנסיבות ראש. לחילופין, ביקש להקל בעונשו, אך שהמאסר שיוטל עליו יחפוף את ימי מעצרו עד למועד הגשת הערעור.
17. לטענת המערער שגה ביום"ש השלום משהחליט להרשיעו בעבירות גניבת רכב כאשר קבע עובדה כי המערער קיבל את הרכב בחורשה לכל הფחות שעתיים וחצי לאחר הגניבה ומשם נסע לכיוון השטחים. לטענת המערער, עובדה זו יש בה לא רק כדי לזכותו מעבירות התפרצויות בבית אלא גם להוביל לזכוכיו מעבירות גניבת הרכב. עוד טען המערער כי לא קיים קשר בין גניבת הרכב מבית המטלון לבין לקיחת הרכב מהמקום בו חנה וציין כי אין בחומר הראיות בסיס שיש בו כדי ליצור קשר בין המערער לבין מי שפרצו בבית.
18. עוד טען כי ביום"ש השלום התעלם מטענת המערער בנוגע זהה מי שנהג בנסיבות ראש ופגע ברכב שנהוג ע"י אחר, אם זה המערער או איש איתוראן.
19. המערער ציין כי הוא נעצר בכיביש 6 כיוון דרום כשהוא נוהג ברכב שנגנב מספר שעות לפני, ובמסגרת חקירותו טען המערער כי הוא קיבל את הרכב מאחרים לאחר שנאמר לו כי המדובר ברכב מושבת והוא התבקש להעבירו לשטחים תמורים כסף. עוד טען המערער כי הוא לא התנגש ברכב האיתוראן אלא שהאחרון הוא זה שהתנגש בו. לטענותו, לכל היותר היה מקום להרשיעו בעבירה של קבלת רכב גנוב, סוגיה שלא נבחנה ע"י ביום"ש השלום.
20. המערער הפנה לע"פ 13/8584 לראי שטארה נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 14.6.30) (להלן: "עניין שטארה") וטען כי בית המשפט הדגיש שבUBEIRA של קבלת רכב גנוב הנintel מוטל על כתפי התביעה להוכיח את הרכב של הידיעה כי המדובר ברכב גנוב, להבדיל מקיומן של נסיבות אשר יש בהן בצדיהם חשד סביר כי אז מדובר בעבירה של קבלת רכוש החשוד גנוב.
21. עוד טען המערער למחדל חקירתי בהקשר של בדיקת טענותיו ואי קבלת חוות דעת בווחנן תנוועה שיבחן זאת מוקצעית.
22. לעניין הערעור על גזר הדין, טען המערער כי ביום"ש השלום החמיר בעונשו וקבע מתחם ענישה החורג בצורה קיצונית מרמת הענישה המקובלת. המערער הפנה לפסיקה וטען כי מתחם הענישה הרואוי נוע בין מאסר שירותה בעבודות שירות ועד 15 חודשים מאסר. עוד הפנה המערער לנשיבותו האישיות ובערו הנקי וביקש להסתפק ביום'י מעצרו.

טענות המשיבה:

.23 המשיבה ביקשה לדוחות את הערעור על שני חלקיו. לטענתה, ביום"ש השلوم שמע את הראות, התרשם מהעדים באופן בלתי אמצעי וקבע כי יש לקבל את עדויות המשיבה כמהימנות ומשמעות את האמת ומנגד קבע כי גרסת המערער, אינה עקבית בעילו, אינה הגיונית, בלתי מהימנה ומתנגשת עם יתר הראות וחיף זאת זיכה אותו ביום"ש השلوم מעבירות התפרצויות שלגיביה מצא ספק.

.24 המשיבה סבורה כי העונש שהוטל על המערער הינו עונש סביר, מוצדק והולם את מכלול הנסיבות והעבירות שביצע המערער בזמן אמת; וכיינה כי המערער נכנס לישראל במטרה לבצע עבירה ולפגוע ברכושים של מתلونנים חפים מפשע. עוד ציינה כי המערער נתפס בכף - "על חם", ניסה להתחמק מהמשפטה וניהל משפט ואין דינו כדין מי שהודה במוועד המוקדם ביותר. לטענתה, גם שמדובר לא עבר פלוי, עצם ההתנהלות מלמדת על אורח חיים של מי שאינו נקי כפאים ויש חשיבות למטען עונש חמיר ומרתיע. עוד ציינה המשיבה כי ביום"ש השلوم לא הטיל את העונש לו עתירה המשיבה אלא גזר עליו את העונש המינימאל.

.25 אשר על כן ביקשה המשיבה לדוחות את הערעור.

דין והכרעה:

.26 לאחר שיעינו בהכרעת הדין, בגזר הדין, בריאות שהוגשו ביום"ש השلوم, בהודעת הערעור ושממנו את טענות הצדדים, אנו מחייבים לדוחות את הערעור הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין.

.27 קביעות ביום"ש השلوم מבוססות על התרשםתו ובהתאם לקביעת ממצאים עובדיתיים שערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בהם, למעט המקרים שהוכרו בפסקה והם שניים: האחד: כאשר נפללה טעות של ממש במסקנותיה של הערקה הדינונית, והשני: כאשר קביעותיה לא מבוססות על יסוד התרשםות ומהימנות; על כן, בacellularה לערקה הדינונית אין יתרון על ערכתה הערעור לצורך בחינת הקביעות - ראו לעניין זה: ע"פ 10586/05 **ערן נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 09.01.09, ע"פ 4286/08).
אלחוואשה נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 14.1.09), רע"פ 1978/09 **بني גלבוע נגד מדינת ישראל** (ניתנה ביום 23.3.09), רע"פ 735/11 **שי מזור נגד מדינת ישראל** (ניתנה ביום 26.1.11), רע"פ 6867/11 **בhaiil ג'בארין נגד מדינת ישראל** (ניתנה ביום 27.9.11), וכן ראו ע"פ 8146/09 **אליאב אשлом נ' מדינת ישראל ואח'** (ניתן ביום 08.9.11), שם הובהר כי:

"כלל אי ההתערבות עומד על מכונו, לא נס ליחו וכוחו וטעמו עוד במוחתנו הן בהליך הפלילי והן בהליך אזרחי...הרצionario העומד בבסיס דוקטרינת אי ההתערבות הוא שלערקה הדינונית עדיפות על פני ערכתה הערעור, כמו שמתרשמת באופן בלתי אמצעי מן העדים, באופן מסירת עדותם, שפט גופם

והתנהגוותם, ועל כן בכוחה לטור אחר 'אותות האמת' בעדותם".

.28. ובעניננו, כך, למשל, כשבחן בימ"ש השלום את גרסת עדי המשיבה קבע כי:

"כל עדי התביעה, השוטרים כמו גם המתלוננים, כמו גם שני עובדי איתורן וכן אזרחים נוספים עשו רושם מהימן על ביהם"ש וכאשר כלל אין להם כל מניע או אינטראס שלא לומר את האמת או לשם הפללת הנאשם (המערער) שלא כדין. לפיכך יש לקבל את עדויותיהם כאמינות וcmskpoת את האמת" - עמ' 100 להכרעת הדין שורות 4-1.

.29. מצד שני כשבחן בימ"ש השלום את גרסת המערער קבע כי:

"היא לא הגיונית בעליל קשה מאוד להעלות עד הדעת ואף לא מתאפשר שאדם שאין לך היכרות ממשית (איתו - כ. ס.), מתקשר אליו לפני פנות בוקר, מציע הבאת רכב מתחום מדינה אחרת, מסיע אותו עד קו התפר, משאיר אותו לבד, אתה מטהLEN, הלווע וחזר, עד אשר מגיעים שלושה חברות, גם כן לא מוכרים לך ואתה נסע אתם כברת דרך".

מעבר לחוסר סבירות של גרסת הנאשם, חוסר סבירות הנגזר מנסיבות החיים, אותה גירסה מתנגשת חזיתית עם פלט השיחות שנמצא במכשור הניד שלו.

כן היא אינה מתישבת עם גירושאות הנאשם כפי שנמסרו במשטרה ... לציין כי חרף ערפול גירסתו של הנאשם וחוסר פרטים שבה, עשתה המשטרה כל אשר בידה על מנת לנ攫ת להגעה לאנשים שאוזכו ע"י הנאשם, אף כי פרטים היו לקוניים וחסריים" עמ' 101 להכרעת הדין, שורה 25-10.

ובסופה של יומם קבע בימ"ש השלום כי:

"...הנני דוחה את גירסתו של הנאשם (המערער) **כל אמונה וקובל כי מדובר באמירת בדים ושקר שבאה אך על מנת לנ攫ת למלאו מאימת הדין**" - עמ' 2 להכרעת הדין, שורות 7-6.

.30. על אחת כמה וכמה כך, מקום בו עסקין במקרים עובדיים, שנקבעו על יסוד הערכת מהימנותם של העדים, שהעידו בבים"ש השלום.

מכאן, שהתערבותה של ערכת הערעור במצבה של הערכה הדינית תהיה מצומצמת עוד יותר ותוגבל אר למקרים חריגים ונדרירים בהם נפלת טעות של ממש במסקנותיה ובקביעותיה - ראו לעניין זה ע"פ 8292/09 על עודה נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 21.6.10).

סבירונו, כי העניין שלפנינו אינו נכנס בוגדר אותן מקרים עליהם מדובר בפסקת בית המשפט העליון. על כן, דין הערעור על הכרעת הדין, להידחות.

.31. למאלה מן הצורך, יאמר בקצרה, כי לגופו של עניין, טענותיו של המערער כנגד הכרעת הדין דין להידחות.

.32. לחובתו של המערער עומדת "החזקת התקופה" שלא הצליח המערער לסתור ואף להטיל ספק סביר במעורבותו בעבירות גניבת הרכב.

בעניין שטארה אליו הפנה המערער נקבע כי:

"... מקום בו קמה החזקה התקופה, והנאשם לא הצליח לסתור אותה, אין הדבר מחייב את בית המשפט להרשיء את הנאשם, והוא יעשה כן רק כאשר השתכנע כי הוסר כל ספק סביר בנוגע לכך שהנאשם אכן ביצע את העבירה שויוסה לו" - שם, פיסקה 22.

בהמשך נקבע כי:

"ככל, ככל שמתארכת התקופה מאז בוצעה עבירת הגניבה נחלשת ההנחה שהמחזיק ברכוש הוא הגניב עצמו דווקא ומתחזקת גם האפשרות המסתברות שהוא אדם שקיבל את הסחורה מן הגניב או מאדם שלישי שקיבל את הרכוש מן הגניב... כמובן, ההכרעה בשאלת מה "חשב ל"תקוף" תליה בכלל נסיבות העניין, ובהן טיבם וכמורותם של הטעון שנגנבו, היינו האם אלה הם טובין שהמעבר שלהם מדם לחברו הוא קל ופשוט יחסית; האם אלה טובין שלהם שימוש פונקציונלי המחזק את ההנחה שנמסרו לאחר לצורך שימוש (כגון ספרים שמקובל לשאילם לידיים); אופן ביצוע העבירה; הריאות הנוספות בתיק; ומכלול הנסיבות האחרות" - שם, פיסקה 25.

.33. כאן המקום לציין כי בעניין שטארה - חלוף זמן של 9 ימים מאז הגניבה והיעדר ראיות נוספות הקשורות את הנאשם, שם, לגניבת הרכב יצרו ספק והביאו למסקנה כי לא ניתן להרשיء את הנאשם בעבירות גניבה על בסיס החזקה העובדתית של "החזקת התקופה". זאת להבדל מהמקרה שלפנינו שבו מדובר על חלוף זמן קצר מאוד של כשעתיים וחצי מאז הגניבה, המהווה "מקרה קלאסי", של החלטת החזקה התקופה וזאת כלשון בית המשפט העליון בעניין שטארה:

"אין ספק שהמקרים ה"קלאסיים" של החלטת החזקה התקופה נסבים על מצבים שבהם אדם נתפס "על חם" זמן קצר ביותר לאחר ארוע הגניבה כאשר הטעון הגנובים הם ברשותו" - שם, פיסקה 23.

- .34. עוד יש לציין כי להבדיל מהעבירה של התפרצויות לבית שמננה זוכה המערער מחמת הספק הסביר, הרי בעבירות גניבת הרכב לא קיימת אפשרות אחרת אלא שהמערער הוא זה שנגנב את הרכב בצוותא עם אחרים והמערער לא הצליח לסתור את החזקה התקופה ולעורר ספק סביר כלשהו.
- .35. מעבר להלכת החזקה התקופה שבعبارة גניבת הרכב, מצטרפות ראיות נוספות, כגון גרסת המערער עצמו המצביעה על ביצוע בצוותא עם אחרים, וגם עדויות אחרות שלפיهن הסתוובו שלושה חסודים באותו ליל בישוב חנונו, ממש נגנב הרכב. עוד יש להוסיף כתמייה בקיום החזקה התקופה גם את התנהוגותו של המערער טרם מעצרו, לא נשמע להוראות השוטרים לעצור ואף ניסה למלט את עצמו מידם של השוטרים בנהיגה בקלות ראש.
- .36. כעולה מהכרעת הדין, המערער נתפס נהג ברכב, לבדו, לאחר נסעה של חצי שעה כאשר הרכב נגנב מבליו בשעותים וחצי לפני כן. גרסת המערער לפיה החזיק ברכב ונוהג בו, לפי בקשת אחריםعلومיים נמצא כבלתי מהימנה בעליל.
- .37. סמיכות הזמן מובילת למסקנה כי מילוט הרכב ממוקם הגניבה או מקרבת מקום לאזור השטחים הינו חלק מיסודות עבירות הגניבה והשלב האחרון שבו.
- .38. לסיכום הדברים, ולאחר שבחנו בקפידה את חומר הראיות, סבורנו כי לא קמה, במקרה Dunn, עילה להתרבותנו במצביו של בימ"ש השלום או במסקנותיו. לאור כל האמור לעיל, דין הערעור על הכרעת הדין להידחות.
- .39. ביחס לערעור לעניין העונש, גם הוא נראה לנו חסר כל בסיס.
- .40. העונש שהושת על המערער אינו חורג במידה קיצונית מרמת העונשה המקובלת במקרים דומים ושמצדיקה התרבות ערקטת הערעור - לעניין זה ראו ע"פ 3091/08 **טריגר נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 29/1/09), ע"פ 8704/08 **הייב נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 23/4/09), ע"פ 7563/08 **סבich נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 4/3/09), ע"פ 5236/05 **עמאשה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 4/3/09); ע"פ 9437/08 **אלג'ריס נגד מדינת ישראל** (נתן ביום 12/5/09); ע"פ 6681/09 **אלחטיב נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 10/13/10) וע"פ 2772/11 **ミימון נחמני נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 21/3/12).
- .41. נזכיר כי המערער הורשע, לאחר שמייעת ראיות בביצוע עבירה של כניסה לישראל שלא כחוק, שנטלוותה אליה סדרה של עבירות הכוללות גניבת הרכב בצוותא, נהיגת רכב ללא רישיון נהיגה ולא ביטוח, נהיגת רכב בקלות ראש והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו.

42. בימ"ש השלום קבע מתחם ענישה כולל בגין העבירות בהן הורשע המערער שבע בין 14 עד 25 חודשים, לצד מאסר מוותנה, התחייבות כספית ופסילה בפועל.

43. בימ"ש השלום התחשב כשיעור ל��ולה, בנסיבות האישיות של המערער, בהודאותו בחלוקת מהעירות, בעברו הנקי - (כאשר זהה הפעם הראשונה שהוא נתקל עם רשות החוק), וגורר עליו עונש המצויך ברף התחתון של המתחם אותו קבע.

העונש שהושת על המערערamazon נקבע בין האינטראס הציבורי שדורש הגנה על רכשו של הציבור מגיעתו הרעה של המערער, הרתעתו והרתעת אחרים שכמותו מלפגוע ברכושם של אחרים, בין ההתחשבות בנסיבות האישיות של המערער.

45. נדגש כי עבירות הרכוש ובעיקר עבירות גניבת רכב, הפכו למכת מדינה שפגיעה ב הציבור, ברכושו, בביטחונו האישי והכלכלי הינה קשה ודי אם נפנה בעניין זה לע"פ 11194/05 **אבו סבית** נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 15.5.06):

"למרבה הצעיר, תופעת גניבות הרכב טרם נ.ukרה ממשורש, ומכת המדינה שאליה נדרש בית משפט זה לפני בדיק עשור...כמעט שהפכה לעשר שנים; היא ממשיכה לנגסן ברכושם של רבים, ופגיעהה רעה כלכלית ואנושית. המעת שבידי בית משפט זה לעשות את ידיהם של בתים המשפט הדינוניים בראיה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך"

46. לעניין מדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים למקורה שלפנינו די אם נפנה לרע"פ 10899/08 **יוסףabo עישה נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 29.12.08), שם הורשעו שני נאים בעבירות של גניבת רכב וכנסה לישראל שלא כחוק. נאשם 1 הורשע גם בעבירות זיווף מסמר בכוונה לקבל באמצעותו דבר, שימוש במסמר מזויף וכן עבירה נוספת של כנסה לישראל שלא כחוק.

בבית המשפט השלום בירושלים הטיל על נאשם 1, 16 חודשים מאסר בפועל ועל נאשם 2, שנות מאסר בפועל וזהאת לצד ענישה נלוות.

המדינה ערערה על קולת העונש בבית המשפט המחויז שקיבל את הערעור העמיד את עונשו של נאשם 1, על 32 חודשים מאסר בפועל ואת עונשו של נאשם 2, העמיד על 24 חודשים מאסר בפועל.

בבית המשפט העליון דחת בקשה רשות הערעור שהגישו הנאשמים וקבע כי אין מקום להתערב בפסק דין של בית משפט המחויז אשר ניתן לאחר בוחינת כל השיקולים הרלוונטיים לרבות הצורך בענישה מרתיעה בכל הקשור לעבירות של גניבת רכב.

.47. לאור כל המקובץ לעיל, סבורנו כי אין מקום להתערב בגזר דין של בית משפט השלים ולכן דין הערעור על גזר הדין להידחות אף הוא.

סוף דבר: אנו דוחים את הערעור על שני חלקיו.

تוצאת פסק הדין מובאות לידיות המערער במערכת VC.

ניתן היום, כ"ז סיון תש"ף, 18 יוני 2020, במעמד הנוכחים.

א' לוי, שופט

כ' סעב, שופט

י' גריל, שופט עמיה

[אב"ד]